

са много далеч. Нейко разказва, че неговият овчар, като си турил вчера ухото на земята при могилата, чул далечни топовни гърмежи. Но в всички тия мнения решителен и авторитетен глас има Радуш. Той е най-компетентен в военните работи и рязко отсича, кое е възможно и кое не. После той се обижда и се сърди, ако пропуснат да се допитат почти-телно към него. Войниците може да додат, съгласява се Радуш, но това няма да бъде ни тази вечер, ни утре. Да се биеш, това не е все едно да си кмет. Но след тая остра закачка Радуш чувствава, че трябва да бъде по-снизходителен и по-милостив към Нейка и прибави:

— А за топовете... вярвам. Може. По земята гърмежът се чува надалеко. Пък на — Радуш поглежда небето, — заоблачва се. А има ли дъжд, има и бой... Тъй е!

Къню кръчмаринът оглежда надписа на кръчмата и разказва, че щом види българските войници, първата му работа ще бъде да обърне надписа наопаки — да останат ромънските слова отдолу, а да се покажат пак старите, християнски. Някои по-нетърпеливи отидоха чак при вятърната мелница, качиха се по стълбата на площадката и от високо гледаха по пътя на юг. Нищо не се виждаше, но радостта и упованието бяха тъй големи у всички, че възможно и вероятно изглеждаше всяко чудо.